

Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира, — него жалѣятъ
Земя и небо, звѣръ и природа
И пѣвци пѣсни за него пѣятъ

Денемъ му сѣнка пази орлица,
А вълкъ му кротко раната ближи,
Надъ него соколъ, юнашка птица,
И тя се за братъ, за юнакъ грижи !

Настане вечеръ — мѣсець изгрѣе,
Звѣзди обсиятъ сводътъ небесенъ,
Гора зашуми, вѣтъръ повѣе, —
Балканътъ пѣе хайдушка пѣсень !

И самодиви въ бѣла прѣмѣна,
Чудни, прѣкрасни, пѣсень поемнатъ, —
Тихо нагазватъ трѣва зелена
И при юнакътъ дойдатъ да седнатъ.

Една му съ билки раната върже,
Друга го пръска съ вода студена,
Третя го въ уста цѣлуе бърже, —
И той я гледа, мила, засмѣна !

„Кажи ми, сестро, дѣй Караджата ?
Дѣ е мойта вѣрна дружина ?
Кажи ми, пакъ ми земи душата,
Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина !“

И плѣснатъ съ ржцѣ, па се прѣгърнатъ,
И съ пѣсни хвъркатъ тѣ въ небесата,
Летятъ и пѣятъ, дордѣ осъмнатъ,
И търсятъ духа на Караджата